

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἐξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

ΓΑΜΒΕΤΤΑΣ

Ὅταν ῥίχνετ' ὁ χάρος σὲ ζωὴ ξακουσμένη,
 Εἶν' ἀνάστασις τότε τοῦ θανάτου ἡ χτυπιὰ.
 Ἄν τὰ μάτια τῆς σβύνουν, καὶ ἡ ὄψις χλωμαίνει,
 Μὰ ἡ φήμη τῆς, ὅλη λευθερόνεται πιά,
 Καὶ ξεχύνεται τότε καὶ παντοῦ ξεθυμαίνει,
 Ὅταν ῥίχνετ' ὁ χάρος σὲ ζωὴ ξακουσμένη.

Ὅταν ἔπεφτ' ὁ Καίσαρ, σὲ χλαμύδα θυμῆθη
 Νὰ τυλιξῆ μεγάλο μὰ σβυσμένο κορμί.
 Κι' ὁ μέγας, σὰν πέφτη 'ςτοῦ θανάτου τὰ στήθη,
 Τὸν τυλίγ' ἡ χλαμύδα ποῦ τὴ λένε τιμῆ,
 Καὶ τὴν ἔχουν 'ς ἐκεῖνον χαρισμένη τὰ πλήθη.
 Τὴ χλαμύδα νὰ γύρη καὶ ὁ Καίσαρ θυμῆθη....

Ἡ φωτιὰ ὅ,τι τρώγει τοῦ χαρίζει λαμπράδες,
 Καὶ τρισμέγιστος εἶναι ὁ μέγας νεκρός,
 Εἰς τὴν κάσσα του γύρω γονατίζουν χιλιάδες,
 Τὸν χαϊδεύει ἡ Δόξα, τοῦ γελά κι' ὁ Καιρός,
 Καὶ τὰ μάτια τοῦ καίνε ἀναμμέναις λαμπράδες.
 Ἡ φωτιὰ ὅ,τι τρώγει τοῦ χαρίζει λαμπράδες.

Ὅταν τέτοιο μεγάλο μᾶς ἀνοίγεται μνήμα,
 Τῆς ψυχῆς τὰ θεμέλια τὰ τινάζει σεισμός,
 Ποῦ τὸν νιώθει ὁ Τύπος, τῶν ῥητόρων τὸ Βῆμα,
 Καὶ ἡ λύρα τοῦ ψάλτου κι' ὁ βαθὺς του κλαυθμός,
 Κι' ἀρχινᾶς, ἱστορία, νὰ σκαλίζης τὸ θῦμα,
 Ὅταν τέτοιο μεγάλο μᾶς ἀνοίγεται μνήμα.

Κι' ἡ ζωὴ ὁποῦ σβύνει τὴ ζωὴ ὁποῦ μένει
 Τῆνε κάνει νὰ λάμψη, νὰ φανῆ, νὰ χυθῆ.
 Εἰς τὸν ἴσκιον ποῦ ῥίχνει ἡ ἰτιά ἡ θλιμμένη
 Ξεφυτρώνουε ρόδα καὶ δαφνοῦλες κι' ἄνθοι,
 Καὶ μὲ πόνους καὶ θρήνους πρὸς πολὺ ἀνασταίνει
 Ἡ ζωὴ ὁποῦ σβύνει τὴ ζωὴ ὁποῦ μένει!

Κι' ὁ νεκρός ὅταν εἶναι βασιληᾶς, κι' ἀπ' τοὺς πρώτους,
 Ἄπὸ 'κείνους ποῦ ἔχουν ὑψηλούς καρδιαῖς,
 Καὶ τὸ στέμμα δὲ στήνουν 'ςτὸ πλατὺ μέτωπό τους
 Νάχη λάμψι ἀπὸ πέτρας ἢ ἀπ' ἄνθη εὐωδιαῖς,
 Μὰ τὸ φέρνουν πλασμένο ἀπὸ φῶς 'ς τὸ μυαλό τους,
 Κι' ὁ νεκρός ὅταν εἶνε βασιληᾶς, κι' ἀπ' τοὺς πρώτους,

Κι' ὅταν ἔχη ἀστράφι σὲ πατρίδα μεγάλη,
 Καὶ περιλαμπρο θρόνον ἔχει ρίξει βουβό,
 Παλληκάρη, 'ς τὰ πρώτα πρῶτης νεότητος κάλλη,
 Μὰ 'ς τοῦ λόγου τὴ χάριτι τοῦ σωστός Μιραβῶ,
 Καὶ τοῦ ἄνοιγ' ἡ Δόξα, μὰ κι' ὁ φθόνος, ἀγκάλη,
 Κι' ὅταν ἔχη ἀστράφι σὲ πατρίδα μεγάλη.

Κι' ὅταν ἔχη ἀφίσει τὴ σπηλιά του, τὸ Βῆμα,
 Κ' ἔχει γίνει ὁ λέων φτερωμένος αἰτός,
 Καὶ τὸν εἶδαν νὰ πλεύσῃ 'ς τοῦ αἰθέρου τὸ κύμα,
 Τὴν πνιγμένη πατρίδα γιὰ νὰ σώσῃ αὐτός
 Μὲ τὸ ἔσχατο ἀντάμα τῆς πορφύρας τῆς τρίμμα,
 Κι' ὅταν ἔχη ἀφίσει τὴ σπηλιά του, τὸ Βῆμα.

Κι' όταν ένας έκείνος εἶνε ὄλ' ἡ Γαλλία,
Σὰν τὰ χρώματα ὅλα μιὰ ἀκτὶς μοναχῆ,
Καὶ χωρὶς μεγαλεῖο, καὶ χωρὶς ὑπουργεῖα,
Πάντα ἤξευρε νάνε τῆς πατρίδος ψυχῆ
Μὲ τοῦ νοῦ του τὴ λάμψη, τῆς φωνῆς τὴ μαγεία,
Κι' όταν ένας έκείνος εἶνε ὄλ' ἡ Γαλλία,

Τότε ὅπου ὑπάρχει μιὰ γωνιά μὲς' τῆ σφαῖρα,
Κάθε πέννα καὶ λύρα καὶ μυαλό καὶ καρδιά,
Μυρολόγια θὰ χύσουν ἀπὸ πέρα ὡς πέρα,
Κι' ἡ δική μου ἀκόμη ἀρρωστιάρα λαλιά,
Ἐς τὴν πεντάρφανη ὅλοι τοῦ αἰῶνος Μητέρα,
Ἐοῦ ὅπου ὑπάρχει μιὰ γωνιά μὲς' τῆ σφαῖρα!

— Σὰς ζῆλεύω, μεγάλοι τῶν Ἐθνῶν Κυβερνῆται!
Μοῦ θυμίζετε πάντα τὸν παλιό μας θεό.
Μ' ἓνα νεῦμά σας μόνο, σὰν έκείνος, κλονεῖτε
Τὸν λαμπρὸν Ὀλυμπό σας, τὸ φτωχὸ τὸ λαό.
Κεραυνὸ σὰν κι' έκείνος γιὰ κοντύλι κρατεῖτε.
Σὰς ζῆλεύω, μεγάλοι τῶν Ἐθνῶν Κυβερνῆται.

Σὰς ζῆλεύω, μεγάλοι τῶν Ἐθνῶν Κυβερνῆται!
Ἐνα νέφος τὸ Δία ἐκρατοῦσε κρουστό.
Κι' ἡ μεθύστρα σας γλώσσα ποῦ συχνὰ τὴ μιλεῖτε
Καὶ σας κρύβει, δὲν εἶνε σὰν τὸ νέφος αὐτό;
Ἐς ταῖς φουρτούνες, τὴ Φήμη, ἀντὶ τάφο, θὰ βρῆτε.
Σὰς ζῆλεύω, μεγάλοι τῶν Ἐθνῶν Κυβερνῆται.

Ἄλλὰ πάλι, μεγάλοι τῶν Ἐθνῶν Κυβερνῆται,
Δὲν σας εἶνε γραμμέναις ἡ μεγάλαις χαραῖς!
Τὸ κρασί στολισμένο μὲ μυρτιαῖς δὲ θὰ πιῆτε,
Οὔτε ἤσυχον ὕπνο ἔς ἀγκαλιαῖς ἀνθρωαῖς.
Καὶ σὲ πόλεμο πάντα τὴ ζωὴ παραιτεῖτε.
Σὰς λυποῦμαι, μεγάλοι τῶν Ἐθνῶν Κυβερνῆται!

Τὰ μεσάνυχτα εἶπαν πῶς ἐβγήκ' ἡ ψυχὴ του.
Τῆς ἡμέρας ὁ ἥλιος πάλι ἐφάνη πρωῖ,
Μὰ δὲν ἦρθε κι' ὁ ἥλιος τῆς Γαλλίας μαζὶ του,
Κι' ἀπὸ τὸτ' ἡ Γαλλία ἔχει νύχτας ζωὴ,
Καὶ τοῦ κάκου ὁ ἥλιος τὴν σκορπᾷ τὴν αὐγὴ του.
Τὰ μεσάνυχτα εἶπαν πῶς ἐβγήκ' ἡ ψυχὴ του.

Ἦ πατρίς μου, τρελλὴ μου γαλανόστολη κόρη,
Ὁ δικός σου Δεκέμβρις σὰν Ἀπρίλις γελά,
Ἄλλοῦ δέρνουν βορριάδες, χιόνια κρύβουν τὰ ὄρη,
Κι' ἐδῶ αὔρας παιγνίδια καὶ λουλούδια πολλά.
Ἐς τὸν αἰθέρα σου τρέχει ἡ καρδιά μου, ἴσ' ὀλῶρι,
Ἦ πατρίς μου, τρελλὴ μου γαλανόστολη κόρη!

Ὅλα τ' ἀνθη σου ὅλα μ' ἀπονιά νὰ θερίσης,
Τ' ὄνομά του νὰ πλέξῃς ἀπ' αὐτὰ λατρευτό.
Ἐννευρέθη ἀκαίριον, δίχως Τούρκου ἀλύσεις,
Σὰν νὰ ἦτον παιδί σου μακρυσμένο κι' αὐτό,
Μὲ ἀδούλωτα πόδια καὶ μὲ χέρια ἐπίσης.
Ὅλα τ' ἀνθη σου ὅλα, ὦ πατρίς, νὰ θερίσης.

Παντοῦ ὅπου ὑπάρχει μιὰ γωνιά μὲς' τῆ σφαῖρα,
Κάθε πένα καὶ λύρα, κάθε νοῦς καὶ καρδιά,
Μυρολόγια νὰ χύσουν ἀπὸ πέρα ὡς πέρα,
Κι' ἡ δική μου ἀκόμη ἀρρωστιάρα λαλιά,

Ἐς τὴν πεντάρφανη ὅλοι τοῦ αἰῶνος Μητέρα.
Ἐοῦ, ὅπου ὑπάρχει μιὰ γωνιά μὲς' τῆ σφαῖρα!

Κωστῆς Παλαμᾶς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκεὶ ποῦ θὰ μαυροφοροῦσε τὴν Ὄραν τοῦ Ὁ Τρικούπης καὶ θὰ ἐξεφώνει συγκινητικὸς λόγους εἰς τὴν Βουλὴν, καλύτερα θὰ ἔκαμνε ἂν συνεβούλευε τὴν Αὐτὴν νὰ ἀναβάλῃ ὀλίγας ἡμέρας τὸ ἐπίσημο φαγοπάτι τῆς καὶ νὰ μὴ ἀνεχθῆ ἡμέραν τόσῳ πένθιμον ὅχι πλέον δι' Ἑλληνας καὶ βρωμο-Ἑλληνας καὶ Συνέδρια καὶ Ἠπειρο-Θεσσαλίαν, ἀλλὰ διὰ πάντα ἀνθρώπων, τὸ ἐλληνικὸν ἀνάκτορον νὰ ἔχη τσομπουσί, εἰς τὸ ὅποιον νὰ παρακλήθῃται ὁ πρωθυπουργός, οἱ ὑπουργοὶ καὶ τὸ προεδρεῖον τῆς Βουλῆς. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν οἱ ὑποκριταὶ ἐκλαίον διὰ τὸν Γαμβέτταν εἰς τὴν Βουλὴν, μετ' ὀλίγας ὥρας ἐγέλων εἰς τὰ ἀνάκτορα. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐκπνεύετο ὁ Γαμβέττας, ἐδοῦλεον αἱ κοιλίαι τῶν ἀρχόντων μας εἰς τ' ἀνάκτορα. Καλὸς ἦτο ὁ Γαμβέττας, Μεγαλειότατε, ὅταν ἔζη καὶ ὅταν μετέβαινες εἰς Παρισίους πρῶτον πρῶτον κ' ἐπεσκέπτεσο αὐτόν! Τώρα ποῦ πέθανε, ποῦ δὲν δύναται νὰ γράψῃ ὁ Αἰὼν ὅτι τὴν Κωνσταντινῶν πολιν θὰ τὴν πάρωμεν χάρις εἰς τὴν προσωπικὴν τοῦ Βασιλέως ἐπέμβασιν παρὰ τοῖς ἰσχύουσιν, τώρα τὴν αὐτὴν ὥραν καθ' ἣν κατατίθεται ζεστός ἀκόμη ὁ καθ' ἑμαῖς μέγας εὐεργέτης τοῦ Ἐθνους ἐντὸς τοῦ τάφου του, ὑψοῦτε σεῖς τὸν καμπανίτην εἰς ὑγειάν τῆς Κυρίας... Κυβερνήσεώς Σας.

Καὶ ποῖα ἀντίφρασις εἰς τὸν ἀνθρώπων αὐτὸν τὸν ἐπὶ τοσοῦτο πλήρη ἀντιφάσεων, ὥστε νὰ τὸν νομίζῃ τις ὅτι ἐσωτερικῶς εἶναι ἀνθρώπος διπλός, ὡς οἱ ἐξωτερικοὶ δικέφαλοι, καὶ διὰ τοῦτο ἄλλη ὑπόστασις Τρικούπη ὀμιλεῖ σήμερον καὶ ἄλλη αὔριον.

Εἰς τὴν Βουλὴν εἶπεν ὅτι ὑπὸ τῆς κατείχεται συγκινησεως, «ἥτις δὲν θὰ ἐπέτρεπεν εἰς ἡμᾶς καὶ ἂν ὑπῆρχεν ἀπόλυτος εἰς τοῦτο ἀνάγκη ἵνα προβῶμεν ἐν ἡμερῶν πνεύματος εἰς ἐργασίαν.»

Καὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα εἶχεν ὄχι μόνον ἡμερῶν πνεύματος, ἀλλὰ φαιδρότητα πνεύματος καὶ ψυχῆς διὰ νὰ φανῆ ὅσον τὸ δυνατόν εὐάρεστος εἰς τοὺς κυρίους του!!

Ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς κ. Ζυγομαλάς ἀπηύθυνε καὶ εἰς ἡμᾶς ἐπιστολὴν δι' ἣς ἀναιρεῖ ὅτι ἔλαβε δῶρον 80 στρέμματα, ὡς ἔγραψεν ὁ Αἰὼν δὲν ἔλαβε εἰμὴ μόνον 30 στρέμματα, τῶν ὁποίων τὴν νομὴν καὶ τὴν ἐπικαρπίαν (τῆς κυριότητος ὅλων τῶν γαιῶν μενούσης εἰς τὴν Κοινότητα Σαλεσίου) διέθεσεν ὑπὲρ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν.

Ἡ δωρεὰ λοιπὸν ἐγένετο δεκτὴ, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν δὲν εἶναι σύμφωνοι ὁ Αἰὼν καὶ ὁ Ζυγομαλάς. Ἄν ἤθελε νὰ δωρήσῃ εἰς τὴν Κοινότητα καὶ τὴν ἐπικαρπίαν τῶν 30 αὐτῶν στρεμμάτων, λέγων: Ἐλαιον δὲ Συγγροῦ μὴ λιπανάτων τὴν κεφαλὴν μου, θὰ μᾶς ἦτο πλέον εὐάρεστος ὁ κ. Ζυγομαλάς!

Ἐξεδόθησαν ἐν ὀγκῶδει τόμῳ 440 σελίδων αἱ Ὀδοιπορικαὶ Σημειώσεις τοῦ κ. Σπυρίδωνος Παγανέλλη, περιλαμβάνουσαι πρῶτον τοὺς Σεισμοὺς τῆς Χίου καὶ δεύ-